

Robert på 11 er sammen med sin mor flyttet ind hos mors nye kæreste, Finn. Det er ikke spor sjovt. Mor er hysterisk, og Finn er frygtelig irriterende. Og nede i gården hænger den tre år ældre Konrad, der konstant er på nakken af Robert. Det ser ud til at blive en lang sommerferie!

Men en dag finder Robert en kasse nede i kælderen, der viser sig at være fuld af gamle pirating. Særligt en af tingene, et støvet timeglas, gør sommerferien alt andet end kedelig.

For pludselig befinder Robert sig i en verden fuld af blodtørstige pirater, mystiske skattekort og skarpe krumsabler. Eventyret kan begynde – men hvad stiller en splejset fyr fra Sundby op over for den frygtelige Kaptajn Blodskæg?

KAPITEL I

Kraniet

1655 – et sted i det caribiske hav

Havet var rødt af blod.

To store sejlskibe skvulpede på den blikstille overflade. Det ene var i brand. Langsomt blev skibet fortæret af den nådesløse ild. Flere steder var skroget omdannet til rygende aske. Den store mast var knækket. Der var ikke en sjæl i sigte. Besætningen var enten slået ihjel eller taget til fange. Nu ventede skibet blot på at synke. Havets bund ville blive dets kirkegård.

Det andet skib – et imponerende piratskib – var ikke nær så medtaget. Nu og da fik en mild brise piratflaget til at blafre let. Det så ud, som om flagets dødningshoved grinede af de grufulde scener, der for kort tid siden havde udspillet sig her midt på det åbne hav. Sultne hajer kredede omkring skibene. De uhyggelige, gråsorte hajfinner styrede direkte mod de døde kroppe i overfladen.

Himlen var klar og blå.

Escobar, en lille, tandløs pirat, der var stærkt udmattet af de hårde kampe, kravlede hen over dækket på piratskibet. Han havde et griskt udtryk i sine små, sammenknebne øjne. En anelse savl løb ned ad hans mundvige. Det blødte fra hans ene ben.

”Endelig,” hviskede han. ”Endelig ...”

Escobar nærmede sig den store skattekasse, der stod midt på skibets dæk. ”Endelig er du ude af hænderne på den latterlige konge. Endelig!” Hans stemme hvislede som en slange. Escobar ænsede ikke de andre pirater omkring ham. Flere af dem var hårdt sårede. Men alle var de glade for den store sejr. Endelig havde piraterne besejret det største skib i kongens flåde!

Piraterne havde ligget på lur i de disede morgentimer, da kongens skib kom sejlen. Fra lyden af de første buldrende kanoner havde lydt, og til de sidste desperate skrig døde bort, gik der lidt over et døgn. Kampen var nådesløs. Kun få blev skånet. Sablerne funkede i solen. Kanonerne bragte. Luften var sort af krudtrøg.

Men pludselig døde larmen bort. Skrigene forsvandt. Kanonerne tav.

Tilbage var sejrens sødme. Piraterne – anført af den uhyggelige Kaptajn Blodskæg – havde sejret. Kongen af Anglias skat var faldet i piraternes hænder. Og dermed den dyrebareste ting på Jorden: *Kong Pakals Kranium*.

Kong Pakals Kranium var et diamantbesat dødningshoved, skabt for mange hundrede år siden. Legenden fortalte, at den, der ejede kraniet, kunne se ud i alle verdens hjørner.

”Endelig ...” Escobars hænder skælvede af fryd, da han omsider lagde hænderne på kisten. ”Endelig skal jeg se kraniet. Endelig skal jeg røre det.”

Da kisten gik op, måtte Escobar snappe efter vejret. ”Så smuk, du er. Så ...” Escobars mund snørede sig sammen. Han kunne ikke få et ord

mere over sine læber. Savlet løb ned over hans bævrende hage.

Synet af *Kong Pakals Kranium* var endnu mere fantastisk, end Escobar i sin vildeste fantasi havde forestillet sig. Dækket af mere end tusinde små diamanter funkledede kraniet så kraftigt i solen, at han et øjeblik blev blændet. Kraniets mund bestod af safirer og smaragder. Og øjnene var to skinnende rubiner!

Netop som Escobars fingre nærmede sig kraniet, blev han flået tilbage af et par stærke arme!

”Hold dig væk, usling!” lød en dyb stemme bag ham.

Escobar var straks på benene. En stor pirat med ansigtet dækket af blod stirrede på ham. Escobar genkendte ham straks som en af Kaptajn Blodskægs mest blodtørstige pirater. Escobar forstod ikke, hvad der foregik.

”Hører du, hvad jeg siger?!” fortsatte piraten. ”Du har intet at gøre på dette skib længere!”

”Jamen ...” Escobar vidste ikke, hvad han skulle sige.

”Ordre fra Kaptajn Blodskæg!” brølede piraten. ”Han siger, han ikke kan stole på dig længere. Han siger, du tror, at kraniet er dit. Og derfor skal du gå planken ud!”

Escobars knæ begyndte straks at skælve af skræk. Han vendte sig mod Kaptajn Blodskægs kahyt og råbte, så højt han kunne:

”Kaptajn! Det kan du ikke mene! Jeg har hjulpet dig med at besejre kongens mænd. Jeg har været din tro støtte gennem mange år. Og jeg har været med til omsider at finde *Kong Pakals Kranium*.” Escobar kunne lige akkurat ane omridset af en enorm mand inde i kahytten. Det var den legendariske Kaptajn Blodskæg. Verdens mest frygtede pirat!

”Kaptajn!” råbte Escobar igen, denne gang endnu mere panikslagen. ”Kaptajn! Det kan du ikke gøre. Hører du?” Der kom intet svar fra kahytten, og Escobar vidste, at han var fortabt. Kaptajn Blodskæg kendte ikke til nåde. Tværtimod. Enhver, der kom Blodskæg på tværs, betalte med sit liv!

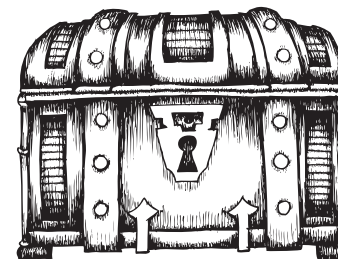
Øjeblikket efter stod Escobar på en planke af træ, der førte ud over rælingen. Under planken ventede hajerne og den sikre død. En flok pirater hujede og kom med makabre tilråb. Planken svajede faretruende. Escobar lukkede øjnene. I allersidste sekund vendte han sig og råbte i retning af kahytten:

”Kaptajn Blodskæg! Det her kommer du til at fortryde! Hører du mig? Du kommer til at ...” Hans sidste ord druknede i lyde fra de hujende pirater.

Der var heller ingen, der hørte plasket, da Escobar ramte havoverfladen. Han var glemt, i samme øjeblik vandet lukkede sig over ham.

Nu gik døren til kahytten op, og en enorm, sortklædt skikkelse skrånede roligt hen over dækket. Skikkelsen gik hen til skattekisten, løftede kraniet op mod himlen og brølede med en afgrundsdyb stemme:

”Kong Pakals Kranium. Endelig tilhører du mig. Endelig. Nu er jeg uovervindelig!” Stemmen tilhørte den grufulde Kaptajn Blodskæg.

KAPITEL II

Ham den nye

Danmark, nutiden

”Robert! Hører du, hvad jeg siger?” Robert slukkede fjernsynet og så på sin mor.

”Hvad?”

”For tredje gang: Der står boller i karry i mikrobølgeovnen. Giv det to minutter!”

Robert nikkede bare. Mor havde allerede overtøj på.

”Hvad skal du egentlig, mor?”

”Det har jeg altså sagt flere gange! Jeg skal over

i den gamle lejlighed og pakke det sidste. Finn er derovre. Vi er tilbage senest klokken ni.”

”Okay.” Robert var ligeglad. Det passede ham fint at være lidt alene hjemme. Det var en af fordelene ved at være blevet elleve år. Nu måtte han godt være alene hjemme i kortere perioder. Det passede ham til gengæld ikke så godt, at de nu skulle bo sammen med mors nye kæreste, Finn. Robert brød sig ikke om Finn. Han troede altid, han var så sjov.

Robert og hans mor var lige flyttet ind i Finns lejlighed. Robert var dødtræt af det. Nu kunne han ikke undgå at have Finn rendende hele tiden. Den eneste fordel var, at Robert endelig havde fået sit eget værelse, som han måtte indrette præcis, som han havde lyst til. Men selvfølgelig kunne mor – og Finn – ikke lade være med at blande sig alligevel.

”Sig mig, Robert. Hvorfor skal alle de magasiner ligge og flyde over det hele? Er du klar over, hvor meget støv de samler?”

Det var især Roberts tegneserier – eller *magasiner*, som mor kaldte dem – de havde set sig sure på. Tegneserierne var over det hele på Roberts værelse. I kasser, i mapper og i høje stakke

på gulvet. Blade og magasiner med alle de seje superhelte: Dæmonen, Hulk, Supermand, De fantastiske Fire og Spiderman. Robert havde det hele!

”Du skulle hellere rende ned i gården og spille fodbold,” sagde Finn. Robert svarede ikke. Kunne den nar ikke sige andet? Lige meget hvad Robert lavede eller talte om, sagde Finn altid bare: ”Du skulle hellere rende ned i gården og spille fodbold.” Og Robert hadede fodbold!

”Boller i Karry. Ad!” mumlede Robert for sig selv, da hans mor var gået. Han havde overhovedet ikke lyst til boller i karry. Han gik ind på værelset og så på sine tegneserier. Han havde læst dem alle sammen mindst hundrede gange. For første gang fik han følelsen af, at det ville blive en lang sommerferie. De skulle ikke ud at rejse og havde i det hele taget ingen planer. Mor havde besluttet, at det var bedst, at de brugte sommerferien på at komme rigtigt på plads i Finns lejlighed. Det kaldte hun det: at komme rigtigt på plads. Robert kiggede ud ad vinduet. Han havde ikke været så meget nede i gården endnu. Der var tre drenge, der kørte på skateboard dernede. De var gode til det.

Robert fik pludselig en idé: Han ville gå ned i kælderrummet og finde nogle af de tegneserier, han ikke læste i så tit. Roberts mor havde krævet, at en stor del af tegneserierne kom ned i Finns kælderrum. ”Ellers drukner vi simpelt hen i superhelte,” havde hun hvinet ved synet af alle kasserne med tegneserier.

Robert tog sine sko på, fandt nøglen til kælderrummet og forlod lejligheden. Solen stod stadig højt på himlen. Det ville blive en af de sommeraftner, hvor det aldrig rigtig blev mørkt. Det var også stadig varmt. Gården var tom. Drengene var gået ind igen. Der stod et skateboard midt i gården. Robert havde aldrig prøvet at køre på sådan et før. Han så sig omkring. Der var ingen. Så trådte han forsigtigt op på skateboardet, og ... bang! Robert landede lige på røven! Skateboardet fortsatte for fuldt drøn direkte ind i en skraldespand.

”Hvad fanden laver du?”

Robert kiggede forskrækket op. En stor dreng, måske tre år ældre end Robert, stirrede på ham. Han havde skaterhjelme på og en løsthængende Manchester United-trøje. Der var noget ved hans dybe stemme, der fik det til at risle koldt ned ad ryggen på Robert. Drengen havde et ondskabs-

fuldt udtryk i øjnene. Hvor kom han fra? Robert sank en klump.

”Øh, ikke noget. Jeg ville bare ...”

”Er du ham den nye?”

Robert turde ikke sige noget.

”Det er mig, der bestemmer her i gården!” Drengen hævede stemmen. ”Fatter du det? Og du holder dig fra mit skateboard. Det bliver ridset, når sådan en nørd som dig vælter på det! Er du med?!”

Drengen formede fingrene som en tang og greb hårdt fat om Roberts mund. Han klemte til. Det gjorde ondt.

”Eller skal du have nogen tæsk?” brølede drengen

”Ne... Nej ... Robert kunne ikke få et ord frem, fordi drengen holdt ham om munden.

”Konrad!” Drengens mor stak hovedet ud af vinduet. ”Vi skal spise nu!”

Drengen – Konrad – stirrede ondt på Robert. Endelig slap han sit tag og gik.

Robert ømmede sig. Det gjorde ondt i kæben. Så skyndte han sig ned i kælderen. Hans hjerte hamrede vildt. Ville Konrad komme tilbage? Robert var stadig bange. Han var også bange for den mørke kælder. Robert var i det hele taget bange

for mange ting. Fodbold, kapløb, slåskamp.

Han tændte lyset og så sig omkring. Tænk, hvis der stod en blodtørstig vampyr på lur inde bag vaskemaskinerne? Eller der lå giftslanger og lurede oppe på rørene under loftet. Robert gøs og stak nøglen i hængelåsen. Gitterlågen ind til Finns rum gik op med et lille klik.

Rummet var fyldt med gamle ting. Lamper, møbler, køkkenudstyr, bøger og kasser med underlige ting. Det meste tilhørte Finn. Men Robert genkendte også en del ting ovre fra den gamle lejlighed.

Endelig fandt Robert den kasse, han ledte efter. Det var en stor, tung og støvet papkasse, der var sat sammen med tape. Den var fuld af gamle Spiderman-tegneserier. Robert forsøgte at åbne kassen. Men tapen sad alt for godt fast. Han hev og sled i den. Til sidst besluttede han sig for at tage kassen med op i lejligheden og åbne den med en saks.

Robert prustede og stønnede, da han gik gennem gården og op ad trappen. Han så sig frygtsomt over skulderen. Heldigvis var Konrad der ikke.

Tilbage i lejligheden stillede Robert kassen midt på gulvet og fandt en saks i køkkenskuffen.

Så klippede han tapen op.

Da kassen gik op, ventede der en overraskelse. Kassen indeholdt ikke tegneserier, men noget meget mere spændende ...